

זוהר חלק ב' פרשת שמות דף ה ע"ב

בני ישראל הם נגד האומות וכולם מתקיימים על ידי בני ישראל

"וַיְהִי כָּל נֶפֶשׁ יִצְאֵי יִרְדְּ יַעֲקֹב שְׁבַעִים נֶפֶשׁ". רבי חייא היה יושב לפני רבי שמעון, אמר לו מה ראתה התורה למנות בני יעקב שהם שנים עשר בתחלה, ואחר כך שהם שבעים, שכתוב: "כָּל הַנֶּפֶשׁ לְבֵית יַעֲקֹב הַבָּאָה מִצְרִימָה שְׁבַעִים" (בראשית מו, כז), וכתוב: "וַיְהִי כָּל נֶפֶשׁ יִצְאֵי יִרְדְּ יַעֲקֹב שְׁבַעִים נֶפֶשׁ", ומה טעם שבעים ולא יותר, אמר לו זה כנגד ע' אומות שבעולם, והם היו אומה יחידה כנגד כולם.

זהו שכתוב: "יֵצֵב גְּבֻלַת עַמִּים לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (דברים לב, ח), וזהו שכתוב: "כִּי כְּאֲרַבַּע רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם פָּרְשְׁתִי אֶתְכֶם" (זכריה ב, י), להראות שהם מתקיימים בעבור ישראל, בארבע לא נאמר, אלא "כְּאֲרַבַּע", כמו שאי אפשר לעולם בלי ד' רוחות, כך אי אפשר לעולם בלי ישראל.

זוהר חלק ב' פרשת שמות דף ג ע"א

האיסור החמור של נדה

"וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמַאד מְאֹד", אמר רבי יצחק, שלשה הם הדוחים את השכינה מהעולם, וגורמים שמדורו של הקדוש ברוך הוא לא יהיה בזה העולם, והאנשים צועקים ולא נשמע קולם, ואלה הם: מי ששוכב עם נדה, לפי שאין טומאה חזקה בעולם כטומאת הנדה, טומאת הנדה קשה מכל טומאות שבעולם, הוא נטמא וכל המתקרבים אליו נטמאים עמו, בכל מקום שהולך נדחית השכינה מלפניהם, ולא עוד אלא שגורם חלאים רעים על עצמו, ועל זרע ההוא שיוליד, כי כאשר יקרב אדם אצל הנדה, אותה הטומאה קופצת עליו, ומתפשטת בכל איבריו, הזרע שיוליד בטומאה ההיא נמשך עליו רוח טמא, וכל ימיו יהיה בטומאה, שהרי הבנין והיסוד שלו הוא בטומאה גדולה וחזקה מכל טומאות שבעולם, כי מיד שיקרב אדם אצל נדה קופצת עליו אותה הטומאה, שכתוב: "וּתְהִי נִדְתָּה עָלָיו".

איסור חיתון עם עכו"ם

מי ששוכב עם בת אל נכר, שמכניס ברית קודש ואות היסוד ברשות אחר[ג], שכתוב: "וּבָעַל בַּת אֵל נִכְרִי" (מלאכי ב, יא), ולמדנו שאין קנאה לפני הקדוש ברוך הוא כמו קנאת הברית הקדוש, שהוא יסוד השם הקדוש וסוד האמונה.

מה כתוב: "וַיִּחַל הָעַם לְזַנּוֹת אֶל בָּנוֹת מוֹאָב" (במדבר כה, א), מיד "וַיִּחַר אֶף ה' בְּיִשְׂרָאֵל". ועל כן נדחית השכינה מלפניו, מי שמשקר בברית הקדוש שנחתם בבשר האדם, כאלו משקר בשמו של הקדוש ברוך הוא, מי שמשקר בחותם המלך, משקר במלך עצמו, אין לו חלק באלהי ישראל, אם לא שמתקן בכח תשובה גדולה.

איסור להרוג עובר במעי אימו

מי שהורג בניו, זה העובר ההוא שנתעברה אשתו, וגורם לו שיהיה נהרג במעיה, זה סותר בנין הקדוש ברוך הוא ואומנות שלו, ווי לאיש הזה ווי לו, מוטב לו שלא היה נברא בעולם.

זכאים הם ישראל, שאף על פי שהיו בגלות מצרים נשמרו מכל שלשת אלה, מגדה מבת אל נכר ומהריגת זרע, ועסקו בפרסום בפריה ורביה, שאף על פי שנגזרה הגזרה: "כֹּל הַבֵּן הַיּוֹלֵד הַיְאִרָה תִּשְׁלִיכֶהוּ", לא נמצא ביניהם מי שיהרג עובר במעי האשה כל שכן אחר כך, ובזכות זה יצאו ישראל מן הגלות.

בזכות שמירת ג' דברים יצאו ממצרים

מגדה, שלמד רבי חייא מהו שכתוב: "וַיַּעַשׂ אֶת הַפִּיּוֹר נַחֲשֶׁת וְאֵת כְּנֹו נַחֲשֶׁת בְּמִרְאֵת הַצְּבָאוֹת", מפני מה זכו הנשים לזה, לפי שהיו נשמרים בגלות מצרים, שלאחר שנטהרו באו הנשים לבעליהן מקושטות, והסתכלו במראה עם בעליהן, והיו מעוררות אותם לפריה ורביה.

מבת אל נכר, שכתוב: "יֵצְאוּ כָּל צְבָאוֹת ה' מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם", וכתוב: "שְׂבָטֵי יִהְיֶה עֵדוֹת לְיִשְׂרָאֵל", עדות לישראל ודאי[כא], "וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", "שְׂבָטֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל", "דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", ואם תשאל הרי כתוב: "וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרַיִם", הרי ודאי אחד היה ופרסמו הכתוב, שכתוב: "וְשֵׁם אִמּוֹ שְׁלֵמִית בַּת דְּבָרִי לְמִטָּה דָן".

פריה ורביה, שכתוב: "וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וּגו'". ומכל אלו נשתמרו ישראל, בני ישראל נכנסו, בני ישראל יצאו, זה שכתוב: "וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

זיו הזוהר

כ. פירוש, שזה החטא גורם שהשפע דקדושה וברשות אלהים אחרים. כא. שהשם יי עדות המוכנת לישראל תלך מן הקדושה למקום טומאה לישראל שכולם היו בנים כשרים, כידוע שזה השם

זוהר חלק ב' פרשת שמות דף טז ע"ב

רק אחר מיתת יוסף ניתן רשות לשר של מצרים למשול

"וַיִּקְרָא מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם". אמר רבי שמעון, ביום ההוא נתנה לו ממשלה לשרו של מצרים על כל שאר העמים, שלמדנו קודם שמת יוסף לא נתנה ממשלה לשר של מצרים על ישראל, כיון שמת יוסף אז: **"וַיִּקְרָא מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם"**, ויקם, כזה שהיה שפל וקם.

זוהר חלק א' פרשת וישב דף קפד ע"א

כשנסתלק מידת היסוד מן העולם ירדו השכינה וישראל לגלות

בוא וראה שיוסף הוא סוד ברית העליון^[כב], כל זמן שנתקיים הברית, נתקיימה השכינה בין ישראל בשלום כראוי, כיון שנסתלק יוסף סוד ברית העליון מן העולם, אז השכינה וישראל כולם יצאו בגלות, והרי ביארנו שכתוב: **"וַיִּקְרָא מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף"**, והכל היה מלפני הקדוש ברוך הוא כראוי.

זוהר חלק ב' פרשת שמות דף ו' ע"א

כשישראל הם בגלות אצל אומה אחת הם מתגברים על כל העמים

בספרו של רב המנונא הזקן כך נאמר, מהו שכתוב: **"וַיִּקְרָא מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם"**, בוא וראה כל אומות העולם וכל מלכי העולם, לא נתחזקו בממשלתם אלא בשביל ישראל.

מצרים לא היו מושלים על כל העולם עד שבאו ישראל ונכנסו שם בגלות, אז התגברו על שאר אומות העולם, בבל לא נתגברו על כל אומות העולם, אלא בשביל ישראל שיהיו אצלם בגלות, שהרי אומות האלה היו בשפלות בין שאר העמים, וחלשים היו מכולם, ובשביל ישראל נתגברו, מצרים שכתוב: **"מִבְּיַת עֶבְדִּים"**, עבדים ממש נקראו, שהרי מצרים בשפלות של שאר האומות היו, בבל שכתוב: **"הֵן אֶרֶץ פְּשָׁדִים זֶה הָעָם לֹא הָיָה"** (ישעיהו כג, ג), אדום שכתוב: **"הִנֵּה קָטַן נִתְתִּיךָ בְּגוֹיִם בְּזוּי אֶתָּה מְאֹד"** (עובדיה א, ב).

וכולם לא לקחו גבורה אלא בשביל ישראל, שכאשר ישראל בגלות אצלם מיד מתגברים על כל שאר אומות העולם, מפני מה, לפי שישראל הם בלבדם עומדים נגד כל אומות העולם, וכאשר נכנסו ישראל בגלות מצרים מיד היתה תקומה למצרים, ונתגברה ממשלתם למעלה על כל שאר האומות, שכתוב: **"וַיִּקְרָא מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם"**, **"וַיִּקְרָא"**, תקומה היתה להם, שנתגבר וקם הממונה ההוא שר של מצרים, ונתנה לו גבורה וממשלה על כל הממונים של שאר האומות, שהרי בתחלה נתנה הממשלה לאותו הממונה שלמעלה, ואחר כך להעם שלו למטה, ולפיכך: **"וַיִּקְרָא מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם"**, זהו הממונה שלהם,

זיו הזוהר

נחתם לכל שמות משפחותיהם בתחלה ובסוף. כב. פירוש, סוד קדושת ספירת היסוד.

חדש היה, שעד יום הזה לא היתה לו ממשלה על שאר האומות, ועתה עמד לשלוט על כל שאר אומות העולם, ואז נתקיים: **"תַּחַת שְׁלוֹשׁ רְגָזָה אֶרֶץ"** (משלי ל, כא), **"תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלֹךְ"** (שם פסוק כב).

זוהר חלק ב' פרשת שמות דף ז' ע"א

פירוש "מלך חדש"

רבי חייא אמר, **"וַיִּקָּם מֶלֶךְ חָדָשׁ"**, חדש ממש היה, רבי יוסי אמר, שהיה מחדש גזרות מה שלא חידש מלך אחר מקודם לזה, **"אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף"**, כל הטוב ההוא שעשה יוסף בארץ מצרים, שכתוב: **"וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת הַכֶּסֶף בֵּיתָה פְּרַעָה"** (בראשית מז, יד), והחיה אותם בשני רעבון, כל זה לא זכר, ועשה עצמו כאינו מכירו.

פרעה כאחשורוש שקם למלוך בכח עשרו

רבי יוסי ורבי יהודה, היו יושבים ועוסקים בתורה לפני רבי שמעון, אמר רבי יהודה זהו שכתוב: **"וַיִּקָּם מֶלֶךְ חָדָשׁ עַל מִצְרַיִם"**, למדנו שהוא עמד מעצמו, מי שהיה שפל קם, ולא היה ראוי למלוך אלא בכח עשרו קם, אמר רבי שמעון הכל כך הוא, כמו באחשורוש שלא היה ראוי למלוך, ועמד מעצמו וקם בכח עשרו, ובקש להאביד לישראל מהעולם, אף כאן לא היה ראוי למלוך, ועמד מעצמו ובקש להאביד לישראל מהעולם, שכתוב: **"וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ וְגוֹ"**, **"הֲבֵה נִתְחַכְמָה לוֹ וְגוֹ"**, וכאשר היה קם מלך למעלה קם המלך למטה.